

PROLOG

Mobilsignalen hörs svagt genom trafikbruset där jag sitter på en uteservering längs med gatan Emilii Plater i centrala Warszawa. Glaset glimmar när jag lyfter det mot munnen, blundar och sveper innehållet som vore vätskan ett livselixir. Sannerligen skulle en undergörande kraft behövas, något som slungade mig till en verklighet där allting vore o gjort.

Jag har sedan tidig morgon strukit omkring i staden. Snurrat runt Sigismundstatyn i Stare Miasto, bländats av den stigande solen, tappat taget och vinglat vidare genom Gamla stan. Stannat vid en bar och druckit dagens första öl utan att nattens sista hunnit passera genom kroppen. Några timmars sömn har det ändå blivit sedan jag skildes från mina polska polare. Inför dem kunde jag inte ljuga. Sade att jag förmodligen måste åka hem, att jag inte är oskyldig så som jag hade sagt till polisen. Fast jag vet inte om de verkligen förstod vidden av vad jag berättade. *She died in my arms.*

Den andra ölen tömde jag i skuggan av Kulturpalatset, efter att först ha genat genom resterna av det judiska gettot. Denna gång ägnade jag inte en blick åt de till eftervärlden bevarade husfasaderna. Spår av den nazism jag en gång i tiden hade dyrkat.

En tredje piwo drack jag på ett hörn som även serverade kebab. Jag åt bara halva rullen men slukade allt som fanns i glaset.

Sittande på serveringen, där mobilen surrar medan öl nummer fyra möter sitt öde, läser jag ett nytt sms. Josefine. Hon undrar om jag hört av advokaten och fått en susning om vad som händer hemma. Löpsedlarna. Hon verkar skakad men inte särskilt förvånad. Efter vår tid tillsammans vet hon hur explosiv jag kan vara.

Noll till hundra utan att någon av oss begrep varför. Det enda som Josefine med säkerhet vet är att jag är en oslipad diamant och att det känns för jävligt att vi inte fick vår relation att funka.

När jag reser mig upp är det sjögång på Emili Plater. Asfalten svajar och jag får parera varje steg tills jag når styrfart, då lugnar sig asfaltshavet. Stelnar, svart och slitet. Likt en pansarkryssare klyver jag trottoaren och skapar mig en mittfåra, vill inte riskera att segla ut i körbanan med sina framrusande bilar.

I den hyrda lägenheten står fönstren på glänt i ett tröstlöst försök att mota bort sommarhettan. Inte hjälper den dånande luftkonditioneringen heller, jag borde verkligen ha stängt rutorna innan jag gick ut. Åtminstone fungerar lyans Wi-Fi. Jag läser mina förljugna svar på Aftonbladets hemsida, journalisten som ringde och ställde sina besvärande frågor. Skulle ha klickat honom.

På Facebook blinkar förfrågningar oavbrutet. Jag känner inte en käft av dem. Antagligen vill de lösa brottet, komma sanningen närmare genom att bli min högst tillfälliga vän. Men att snoka runt på min sida lär inte hjälpa.

På nytt ut i stadens myller. Jag stannar för en svettig cheeseburgare och dansk öl. Allt är smaklöst. Som om hjärnan inte kunde uppfatta. Tungan bedövd. Vid bordet bredvid sitter en kvinna med urringad blus. Jag vänder bort blicken. Vill inte ha. Smiter in på en biograf. Popcorn och pissnödig efter ölen. Idiotisk idé. En skräckfilm dessutom, som om jag inte hade sett nog med blod. Inte hade skrubbat händerna tills huden flammade.

Planlös promenad utmed affärsstråken. Jag tror varenda jävel som passerar spanar efter just mig. Inget märkvärdigt som sticker ut förutom mina tatueringar i det konservativa Östeuropa. Ändå en upplevelse av att alla stirrar. Jag kokar inombords, för att snabbt kylas av utefter ryggraden. Växlingar kopplade till blickar, och minnesbilder som skrämmer mer än någon film lyckats göra.

När mobilen ringer ser jag på displayen att det är advokaten. Jag skyndar in på en tvärgata och klickar grön lur. Även om jag är säker på resultatet av den i min frånvaro hållna häktningsförhandlingen träffar hästsparken i magen – häktad för mord.

Andnöd. Himlen är blå, de omkringliggande husen dystert grå.

Visar du dig på flygplatsen som internationellt efterlyst lär det bli tumult. Så vad ska du göra? undrar advokaten.

Gå upp i rök. Försvinna. Utföra ett trolleritrick som slår världen med häpnad. Be till högre makter. Svära trohet till de lägre. Låtsas att det regnar från den klarblå himlen.

Värmen i lägenheten trycker tapeterna mot min panna. Kanske en synvilla. Väggarna alltmer sluttande inåt medan möblerna växer sig större för varje dag. Går knappt att vända sig om i badrummet utan att näsan slår i kakelplattorna.

Hjärtat dunkar. Pulsen rusar. Tankarna svindlar.

Log on. Google maps. Var ligger den svenska ambassaden?

Träff: Łazienki-parken.

Första natten som gripen får jag sova i ett förvar för stadens fyllon. Dagen efter väntar ett farande kors och tvärs genom centrum, från polisstationen till domstolen, vidare för slutlig incheckning på Areszt Śledczy i stadsdelen Mokotów.

Jag blir parkerad i en cell på bottenvåningen tillsammans med en polack. Han ska avtjäna fängelsestraff och väntar på anstaltsplacement. Omtänksamt nog varnar han mig för rättorna i cellens toalett. Big and bite. Följande morgon, utan att ha sett så mycket som en rättsvans, transporteras jag av tre civilpolisier med bil till åklagarens kontor. En skranglig hiss tar oss upp i betongskrapan. Åklagarens engelska är lika ranglig som hissverket men vi lyckas konstatera att jag medger utlämning till Sverige.

Efter att jag blivit avlämnad i arresten blir jag förd till en större byggnad på området. Våningsplanet ligger öde, så även nästa plan, och nästa, ända upp till fjärde våning. Den väldiga järnnyckeln sätts i celldörren och jag kliver in. Två intagna står med raka ryggar intill våningssängarna. Vakterna säger något på polska innan de går sin väg. Fångarna slappnar av och hälsar, deras engelska är knagglig. Jag begriper snart att de är förtroendefångar. Deras jobb är att varje dag servera bröd, soppa och varmrätt till alla intagna. Om kvällarna ser de på en liten teve som de själva har köpt och hängt upp i fönstergallret. Från sängens översta bädd tittar jag mest ut på stadens siluett.

Två veckor passerar med ytterligare turer till domstolen innan det blir dags för min hemresa. Samma snutar som hämtar. Vid utskrivningen kvitterar jag min ryggsäck med dess innehåll, var sak antecknad för sig på sammanlagt tre listor. Jag måste signera för varje föremål.

Precis när bildörren ska öppnas utanför flygplatsen stirrar den ena polismannen på mig och säger att om jag försöker springa ifrån dem så kommer han skjuta mig i ryggen. Okej, nickar jag, och glider långsamt ur sätet. Känner mig osäker på mannen som ständigt suger på en sötdoftande e-cigarett.

I avgångshallen möts vi av representanter från den svenska kriminalvården. Det känns tryggt. Efter att hela sällskapet fått fri passage genom tullens metallbåge halar polackerna fram dokumentationen för överlämnandet. När de nöjda gått frågar en kriminalvårdare om jag är hungrig. Jo, lite grann. Han försvinner iväg och återvänder strax med en inköpt macka och kall Cola.

När planet några timmar senare landar på Landvetter möts vi upp av kriminalpolis som informerar mig om att jag är häktad. Kriminalvårdens fortsatta uppdrag är att transportera till häktet i Uddevalla.

På väg ut från parkeringen upptäcker chauffören en skugga i backspegeln. Jävla journalister, muttrar han, och viker av mot Borås i hopp om att finta bort bilen bakom. Gasen i botten på motorvägen men han lyckas inte hänga av den raceande reportern. Efter någon mil väljer chauffören att svänga av mot ett mindre samhälle, där han i första bästa rondell saktar ner hastigheten så mycket att förföljandet efter några varv blir pinsamt. Efteråt är sikten fri. Chauffören smilar.

Till ingen nytta ska det visa sig när han väl stannar utanför polishuset i Uddevalla. Ett mindre journalistuppbåd med skarpladdade kameror häckar vid garagegrinden. De filmar och fotar bilens svarta rutor när vi långsamt rullar förbi.

Då slår det mig hur medialt detta har blivit. Hur mitt brott har påverkat svältfödda redaktionsgamar. Att det inte bara är något diffust som hänt på internet, något jag försöker förtränga, en händelse som förpestar min inre värld. Målar den svart och skrikig och ristar i mårgen. Som dyrt och heligt lovar att jag aldrig mer ska få en god sömn.

Kvinnan ser osäker ut där hon står framför mig i myndighetens blåkläder. Som om hon egentligen inte vill förmedla Hovrättens beslut. De mjuka linjerna i hennes ansikte, ögonlocken något sjunkna, de målade och smala läpparna halvöppna. Naglarna filade, färglagda, trummandes på dokumentet i handen.

Hon sväljer.

Tittar mig i ögonen.

Domen är fastställd.

Sexton års fängelse.

KAPITEL 1

Det är klappat och klart, resan är bokad till eftermiddagen. Nu ska det ske. Till sist hann verkligheten i kapp mig – Kumla nästa. Häktespersonalen som kommit med det ödesdigra men samtidigt väntade beskedet dröjer kvar i dörröppningen. Hon bara står där, tittar som om jag vore ett djurparksdjur, eller som om hon satt fast i dörrkarmen. Hennes ögon lyser. Kanske av just en sådan medkänsla som de allra finaste på häktet har, de som alltid lyckas skaka fram fem minuter extra och som inte drivs av att få sina egna ord bekräftade.

Jag har inga frågor, hon kan gå igen. Vad jag har är en fullständig skräck. Det kan inte ens den mest förstående och kännande människa förstå på djupet, förutsatt personen själv inte varit på väg att transporteras till landets mest ökända fängelse. Rädslan för vad som väntar på andra sidan muren får tankarna att bli skeva och skena iväg. Tänk om folk vet vem jag är? Hur ser de på mitt brott? Den mest otrygga platsen borde vara en sluten riksanstalt som inom sig har några av de grövsta förbrytare vårt samhälle kan föda fram. För att inte tala specifikt om klientelet – är svenska ens ett gångbart språk?

Det knackar på dörren. Luckan öppnas, låset vrids om och det oundvikliga är ett faktum. Utanför står flera okända män från kriminalvårdens transporttjänst. Tillsammans går vi till inskrivningen där ett välbekant ansikte skiner i kapp med solen.

– Då är det dags att åka.

Här finns dock bara moln.

– Mm.

Pappersarbetet går fort, handbojorna smiter åt runt handlederna och hissen far snabbt ner till markplan. Bilen står redan med uppställd dörr. Personliga tillhörigheter lyfts in i de bakre utrymmena medan jag beordras sätta mig längst in mot fönstret så att ett tomt säte skiljer mig och närmsta personal åt, han som sitter och skyddar skjutdörren. Man vet ju aldrig.

Det luktar typiskt ny bil trots de många reporna i plexiglasets omsluter chauffören. Bälte på, bilradio på, sur min av. Kommer ingenstans.

– Resan tar ungefär en och en halv timma.

Skjutdörrsvakten tittar på mig.

– Okej, svarar jag.

Under nittio minuter hinner man tänka mycket och känna desto mer. Blandningen av nervositet och rädsla är den enda cocktail jag kan räkna med att få de närmsta sexton åren. Eller vänta. Jag har suttit nästan ett år i häktet. Om man som vanligt räknar bort en tredjedel av den totala strafftiden återstår tio år och åtta månader, vilket innebär att jag ska sitta ytterligare nio år och nio månader. Nio låter bättre än tio.

Solen smeker landskapet, naturen ler, bilen rullar fram genom ett Sverige som laddar för riksdagsval. Den stora frågan är om Sverigedemokraterna ska ta ytterligare kliv framåt. Sannerligen skulle det behövas, inte minst med tanke på hur landet utvecklats. Ett slutande plan.

– Då är det snart dags att rösta igen.

Nyfiket tittar vakten på mig. Kanske har han läst i tidningen om (den före detta) nazisten. Möjligen har han spanat runt på nätet; Facebook och trollparadiset Flashback. Någon berättade att tråden för det brott jag dömts för är forumets största. Mordet i Trollhättan.

En rysning längs ryggen och det klibbiga sätet.

Dådet. Fläcken som breddade ut sig, som om jag befann mig på en inspelningsplats. Här spelas nästa skräckfilm in – håll er undan!

Paniken. Irrationaliteten.

Tyngden av den kropp som mist sin andliga essens, som lealös ligger tömd i armarna. Svetten i min panna rinner, jag är snubblande nära att falla omkull i det blodröda havet. Polarna står längs trottoaren likt fågelholkar. Livrädda. Brottsligt lojala.

– Vem fan orkar bry sig om valet?

Jag väser till svar utan att titta upp. Allt drar mig bakåt.

Bilen framme. Sökandet efter kontakt grusad, vägen nyasfalterad, farthindren knappt kännbara, grinden som skjuts åt sidan samtidigt förpassande det inre malandet. Skiftningen av attityd, från grubblande till klarhet. För att dölja hur hjärtat bultar som en knytnäve i en plåtdörr. Vem orkar tänka på hur det går för SD när hela ens värld är ett översvämmat Pompeji. Lava som bränner längs minnenas allé, glöd som ersätter livets bröd, rökmoln som fördunklar. Och efteråt ruiner. Rester av hur det varit, fantasier om hur det kunde blivit, men nu är allt borta, även om jag fortfarande existerar.

Bakom receptionsdisken står en bastant kvinna iklädd blå mundering och slips, ett modernt könstänk; krossa normen, vi vill räknas.

– Du kan klä om där inne. Och så den här.

Kvinnan räcker pekandes över ett provrör. Det ska bli allmänt pissande igen, i ett toaletterum som påminner om mellanstadiets ståndaktiga spegelhall. Att vinkla ut Petter-Niklas är som att dra ut strumpor som krullat sig i tvätten.

– Det räcker med några droppar.

Tid är linjär, men tankarna cirkulära. *Det kommer aldrig gå. Det är omöjligt. Kommer aldrig att gå...*

En erfaren hand skruvar på vattenkranen.

– Skvalpandet brukar hjälpa de flesta.

Jag möter mannens leende i en av speglarna. Han vrider huvudet sidledes men dröjer kvar med ena ögat.

Ur den utvecklade strumpan kommer några tårar. Dropp, dropp. Sen en fors som leder till ett smärre kraftprov för att tillfälligt kunna hålla igen strålen och räcka över röret, som tas emot av en hand iförd operationshandske.

– Man får tacka för bidraget!

Avslappnad humor, precis som om mannen just skulle till att svepa innehållet likt en shot. Freaky friday deluxe. I stället skrivs på etiketten:

A. Johansson 761207-5510

Jag sitter sedan ner på en bänk medan kollegan synar mig från topp till tå. Han gissar på klädstorleken. XL. Jag höjer budet till XXXL. Skeptiskt minspel, han är ju rutinerad. Ändå sitter kalsongerna korvstoppat runt låren medan tröjan avtecknar mansbröst. Fullproppad av lögner, till bredden fylld med ångestens kolhydrater. Han nickar, även den bäste kan gissa fel. Efter uppgradering öses resten av kläderna ner i en genomskinlig sopsäck. Tvätt en gång per vecka.

Släpandes på säcken likt en åldrad jultomte hänger jag som en svans efter personalen längs marschen i den underjordiska kulverten. Väggarna är bitvis täckta med målningar gjorda av intagna, sådana som kan ses i svenska långfilmer. Eller när man lämnar ungar på dagis.

Uppför trapporna till riksmottagningens plan tre. En öppen planlösning med reception i mitten. I tre olika väderstreck skjuter lika många avdelningar ut, med stora fönsterrutor som ger personalen fri sikt in.

– Du ska till den i mitten, E.

Utrymmet till vänster fungerar som allrum med soffa, bord, platt-tv; till höger ett öppet kök och matplats. Några intagna sitter i

soffan och vrider huvudena likt en grupp surikater. När dörren öppnas låtsas ingen längre granska, olycksbröder emellan. Alla svenskar, skönt. Tur att det inte var avdelningen bredvid, där åsynen av svartmuskiga granitansikten får det att pirra i kroppen.

Jag följer personalen vidare in i avdelningskorridoren. Hans rasslande nyckelknippa påminner om lågstadielärarens maracas. Visas in i ett bostadsrum med ljusa väggar och ett fönster av robust pansarglas med utsikt över rastgården, stor som en fotbollsplan. Toalett och dusch på rummet, vilken lyx. Skrivbord och bokhylla har bullrats fast i golv och väggar. Men planlösningen är ingen nyhet eftersom lokaltidningen hemmavid redan publicerat en artikel om ”vad som väntar 37-åringen de närmsta åren, här ska han bo, detta ska han göra under dagarna.”

– Här sitter vägghuset ifall det skulle vara något efter inläsning. Om du inte har några frågor nu?

Jag vrider huvudet från vänster till höger.

Slänger upp den tunga säcken på britsen och går därefter ut till allrummet. Viktigt att hälsa först. Med stabil blick. De som fortfarande sitter i soffan ler avmätt, tar i hand och presenterar sig vid förnamn. Övriga intagna får försiktigt störas på sina rum. Som vanligt inom kriminalvården är det enkelt att känna sig välkommen bland de intagna: sammanhanget plockar fram det allmänmänskliga, att vara den som söker trygghet, förutsägbarhet och tröst. Kanske finna en vän, eller möjligen få en ny ovän.

Efter hälsandet avklarats råder manlig knappålstystnad.

Tills någon bryter dödläget.

– Det finns äpplekaka där om du vill ha. Kanske lite för mycket kanel men jävligt god.

Den blonderade och pageklippta killen pekar mot diskbänken.

För mig som är torsk på kanelbullar ska det mycket till att tacka nej. Sannerligen smakar det också gott, vilket får tankarna att flyga över muren till farmors bakning.

– Ta en bit till. Vi har redan käkat oss mätta och får nya ingredienser i morgon.

Jag tittar ner på min putande mage. Skit samma. Plockar med en redig ruta in till rummet, sätter mig på sängkanten och tittar rakt fram. Det är alltså här jag ska bo, till att börja med. Enligt plitarna brukar det ta sex till åtta veckor att knäpa ihop den utredning som görs på alla vid riksmottagningen, de som dömts till minst fyra års fängelse. Sedan väntar placering på avdelning, i en anstalt någonstans i landet, där strafftiden börjar tugga och program och sysselsättning genomsyrar dagarna. God skötsamhet och utvärderat gott utfall efter program kan innebära nedklassning; överföring till anstalt med mindre fokus på mur, taggtråd och övervakningskameror. Kanske till och med permissioner med möjlighet att sova i egen säng. Om man har någon kvar. Det är så de säger i alla fall, de där blåklädda som patrullerar avdelningen en gång per timma.

Dagen efter fälls ett brädspel ut ovanpå köksbordet, det ska bli låtsaskrig. RISK. Jag har aldrig spelat det. Mycket annat däremot: skinheadledare, småbarnsförälder, nazistledare, ansvarsfull vuxen, misslyckad martyr. Rollerna är många, tärningskastan alltid misslyckade. Som om kuben hade en benägenhet att alltid stanna på ett eller två. Sällan ett extra kast.

Vi sitter runt bordet. Totalt fyra man med sammanlagt fyrtioåtta års fängelse. Då är inte den fjärde medräknad. Livstid.

Mordvapnen: kniv, kniv, hammare och dödsbrand.

Brottsoffren: kvinnlig bekant, den egna mamman, hustrun, de egna barnen. Vi är alla familjeförgörare.

Försjunken i dysterhetens dimma förstår jag ingenting av spelet. Uppdraget att ”erövra Sydamerika” misslyckas. Kontinenten är liksom jaget förlorat. Där européerna en gång i tiden drömde om ett förgyllt eldorado, går jag under i tankestörningar och misslyckade tärningskast. En historierevision: Hernan Cortez blev besegrad.

Mammamördaren tar hem spelet men himlen gråter. Det smattar på fönsterblecken och han tittar avvaktande på oss.

Samtidigt har personalen kommit in på avdelningen. De pratar med en långväxt kille från Norrland. Styckmord. Nu blir han tillsagd att snygga upp i sitt bostadsrum. Det ser tydligen för jävligt ut. Nyfikenheten driver mig förbi rummet, och det stämmer. Kläder överallt, böcker på tvären, frän doft. Ändå var det så nära att han klarade sig undan, med indicier i en svajig beviskedja. I klartext – lär dig städa upp ordentligt för en gångs skull!

Jag går till mitt bostadsrum, vrider rätt en bok som står snett i hyllan och sträcker ut överkastet på sängen. Där kan ni studsa era mynt.

Det ligger tre kuvert på skrivbordet. En märklig kvinna som kommit på besök ett par gånger i häktet. Hennes handstil känner jag genast igen, föser undan det. Aftonbladet står det tryckt på nästa. En undersökning om brott i nära relation söker deltagare. Vill jag vara vänlig och svara på några frågor? Pressar ihop pappret med en snöbollskramning. Och så det sista, parfymerade kuvertet. En slank ung kvinna med isande blå blick. Hon är inte avskräckt efter att jag dömts för mord, har inte tappat tron, men mist trosorna. Hon söker nog spänning. Kanske vill bli smekt över bröstet, få handen tryckt runt halsen, bli dominerad. Att lämna ut sig till andra. Vore något för Mr. Grey. Inom mig har jag femtio nyanser av smärta.

Ställer mig i duschen.

Vattnet rinner i vassa strålar längs tatueringarna, över Tors hammare, de svenska flaggorna och min dotters namn. Lutar mig mot de vita kakelplattorna, blundar. Fräser. Schampo i munnen. Den käftan kan ingen tvätta rent. Tandläkaren lagade tillfälligt under tiden i häktet, då när värken slog rot i käkbenet. Osanningar hade han däremot ingen lösning på. Allt är provisoriskt, livet förgängligt. Gravstenar och intagnas ansikten däremot gjorda av granit. Karius och Baktus i hjärnan.

Handduken kliniskt vit, stinkande av klorin, bilden i spegeln svart. Där står du din jävel. Säg nåt! Prata! Är det så här självhat känns? Är det så här man tänker om brottet riktat sig mot mänskligheten?

Jag slår knytnäven i väggen.

Sängen smal och filten i påslakanet tunn. Kudden bullig efter torktummlaren, och efter tunga, svettiga osövda huvuden. Eller iskalla och utsövda skallar. Hur som helst tvättad. Men hur rengör man ett kranium invärtes? Hjärntvätt är en myt, det läste jag om i häktet för att kunna förstå mig själv, min ungdom och mot en kanske bättre framtid, men just nu bara ett mördande svin. Sista tankarna innan sömn.

Sitter vid skrivbordet med penna i hand, papper framför och blicken riktad mot promenadgården. Utdrällandes kommer stenansiktena från avdelningen bredvid. Med galgar kvar i tröjorna. Solen på himlen pigg, inte ett moln, brisen bär på sommarens vitalitet.

Sen smäller det. Två man slitandes i varandra, en spark mot huvudet, båda faller omkull. Personalen står tryckandes på larmet i bältet som vore det en pumpande tevespelskontroll, hon vågar då inte gå fram till hundslagsmålet. Säkerhetsstyrkan kommer rusande likt två fotbollslag, inklusive avbytarna. Jag räknar till sammanlagt trettiofem blå- och svartklädda. Ingripandet blir effektivt, som

Cops på tv. Slagskämparna neutraliseras, förses med bojor, ledsagas iväg av personal – Ordningen återställd.

Klump i magen. Är det så här det kommer att vara i tio år? Nej förresten, nio. Paradoxalt: högsta säkerhetsklass, maximal osäkerhet. Trots övervakningskameror och betongmur. Kanske vässade pennor som vapen, det har man ju sett på tv. Och rakblad. Gillette är kanske inte the best a man can get.

Som morsan sa i telefon: ”Jag träffade Linda i går. Hon sa att det ryktas om att du blivit mördad i fängelset.”

Det gjorde mig irriterad, även om scenariot inte är omöjligt.

Jag fattar ett hårdare tag om pennan och öppnar kuvertet från den slanka kvinnan. Doften vräker ut, tränger sig vidare in i näsan, flörtar med lyckohormonerna. Följer hennes kroppskonturer, fantasierar mig bort. Långt bort från larm och fel sorts pulspåslag. Skriver ner besökstiderna. Om hon vill, om hon kan.

Hon både kan och vill. Kommer efter bara någon vecka. Trygg och säker till en början. Sen uppgiven eller utlämnande. Hon är enligt egen beskrivning en *Giver*. En som uppfyller drömmar. Men jag har mardrömmar. I hennes för stunden varma ögon ser jag rester av en annan blick. En nordanvind blåser genom kroppen när hon drar av sig tröjan. Kalla kårar, bara tjugotvå vårar. Under armhålorna slät hud. Hon låter underkläderna falla till golvet. Rakbladsblankt.

Jag är en som inte uppfyller fantasier. Av en annan sort. Skrämmande, ibland främmande, men oftast alltför ynkelig. Och besökstiden rinner ut som de sista kornen i ett timglas.

Tillbaka på avdelningen. Frågorna smattrar likt en k-pist. Har du fått ligga? Haha. Jävla gottegris! Känner du henne sedan tidigare? Har hon någon kompis? Blink, blink.

De fattar inte. Det sista världen behöver är fler oplanerade begravningar, fler föräldralösa barn.

Psykologen kallar till samtal och formulär. Jag sitter på helspänn bakom hennes lilla bord, som är belamrat med papper och skattningsskalor. I en ask ligger klossar till ett pussel. Hon har ett tidtagarur redo; sådant där silvrigt som hotfullt hängde likt ett smycke runt gymnastiklärarens hals i småskolan. Ett mätverktyg för duglighet och egenskaper. Jag var inte snabb på sextio meter förrän vi började spela innebandy och springa efter invandrare. Fortast gick det när de jagade oss.

Psykologkvinnan instruerar och trycker start, stopp, skriver ner siffrorna och hoppar raskt till nästa uppgift. Språkförståelse. Under det avslutande samtalet vill jag inte prata om brott. Över huvud taget. Biter ihop så att tandlagningen knakar.

Någon vecka senare kommer resultatet: Johansson bedöms ha en personlighetsstörning utan närmare specifikation. Vidare uppvisar han en oförmåga att ta ansvar för de brott han dömts för, bestrider gärningarna och ger inte uttryck för empati eller ångerkänslor.

Psykologen skulle bara veta. Teaterkonst kostar naglar och nätter. Hon skulle bara leta lite till. Kanske dra en slägga på hjärtmuren.

”Johansson ligger klart över medel på begåvnings testen.”

Där ser du hjärnskrynkclarjävel, som tror du vet allt efter fyrtiofem minuters utredning.

Besök igen. Mamma sitter mitt emot på en stol medan ex-särbon Hasse slagit sig ner på den knarrande britsen med sliten blå madrass. Utanför fönstret står muren som de fick passera först efter omfattande kontroller, och en fastighetsskötare far förbi på åkgräsklippare. Lukten av nyslaget gräs konkurrerar med doften av morsans taxfreeparfym, ex-särbons många frågor och min törst efter kall Cola Zero. Tänderna. Mansbrösten.

– Vad är det för folk där du bor?

Hasse langar in en kaka jag haft med och väntar på svar.

– Ja vad ska man säga ... mördare.

– O fy fan, säger Hasse som om citron pressats direkt i hans mun.

Morsan sneglar på honom.

– Det är ju ingen skillnad. Jag har ju begått samma brott, svarar jag och slår ut med armarna.

Morsan stirrar ned i bordsskivan.

Ljuset tänds för Hassemanen. Det blir ljudlöst.

Volymen ökar. I rummet bredvid knakar britsen och en kvinna börjar stöna. Kanske får hon sina drömmar uppfyllda.

Rodnaden sprider sig epidemiskt.

Jag trycker i gång radion. Bättre. En raspig röst säger sig trivas bäst i öppna landskap. För en stund tänker jag på boken vari en anställd inom kriminalvården sade att ”några av Sveriges vackraste kvinnor kommer på besök varje helg.”

Som om morsan kunde läsa mina tankar.

– Vi fick vänta där ute tillsammans med andra besökare. Mest unga tjejer i högklackat och målade ansikten.

Det brinner till i mitt huvud.

– Hoppas att de överlever.

Hasse sträcker sig efter ännu en kaka, knaprar på den som en liten mus, sopar fallande smulor under soffan. Dammråttorna ska ha sitt. Han harklar sig:

– Skulle du bli kvar här i tio år?

– Nio år och åtta månader är det kvar av straffet. Nio.

Sedan inte ett knyst. I rummet bredvid tycks drömmarna blivit genomlevda för denna gång.

Efter utredning och placeringsbeslut försvinner medfångarna i stridström.

Skott i huvudet, till Saltvik.

Sjutton knivhugg i flickvännen, till Hall.

Mammamördaren, kvar på Kumla.

Mannen som högg ner sin granne och tände eld på huset hänvisas till särskild omvårdnadsavdelning.

Men vart ska jag?

Var hamnar *Dödsorsak kan inte fastställas*?

Finns det en särskild inrättning för brottslingar som på kronisk nivå inte tar ansvar för sina handlingar?